

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

M. ELION, C. J. BOUTEN, W. BADON GHIJZEN,
MEJ. G. F. M. J. VAN GELDER, M. CH. G. DE BRUYN, A. J. ODINOT.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

18e JAARGANG.

No. 20.

DONDERDAG

24 FEBR. 1916

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 3,50, BIJ VOORUITBETALING f 3,— PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 10 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Corpsvergadering op Donderdag 17 Februari 1916.
Stem- en Schouwburg-Commissie.
Apollo.
Laga.
Schaakclub.

Delftsche Studenten-Bond.

Vergadering D. S. D. C. „Logika”.

Vereenigingsleven.

Excursie „William Froude”.
Gezelschap „Leeghwater”.
Civiel en Bouwk. Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.
Cursus Dirk Coster, door J. R.

Gedachten en Gedichten.

Symphonie in Alcohol, door Johnnie Walker, still going strong.
Schildwacht, door Guy.
Jong Geluk, door Enia.

Ingezonden, door F. v. T.

Naar aanleiding van het ingezonden, door M. E.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.

Mededeelingen.

Civiel en Bouwk. Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.
Electrotechnische Vereeniging.
Scheepsbouwkundig Gezelschap „William Froude”.

Agenda.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Corpsvergadering op Donderdag 17 Februari 1916.

Op deze vergadering werd betreffende de Diësviering besloten dat ook dit jaar geen optocht zal plaats hebben.

Stem- en Schouwburg-Commissie.

De Stem- en Schouwburg-Commissie heeft zich als volgt samengesteld:

J. C. Stoop, Secretaris.
F. W. C. Bloh, Commissaris.
J. van Stolk, Commissaris.

Apollo.

Het Bestuur is thans als volgt samengesteld:

C. G. Lingbeek, President.
G. Hulshoff, Secretaris.
J. van Wely, Penningmeester.
J. B. Dumont, Bibliothecaris.
M. Elion, Vice-Secretaris.

HEBT GIJ U AL OPGEGEVEN VOOR LIDMAATSCHAP 2e TERMIJN, TEN EINDE TOEGANG EN RECHT VAN INTRODUCTIE TE HEBBEN VOOR DE A.S. UITVOERING MET BAL?

Laga.

ALGEMEENE VERGADERING op Vrijdag 25 Februari, 8 uur, in zaal 4 der T. H. Punt van bespreking: De lustrumviering.

Delftsche Studenten Schaakclub.

Dinsdag 15 Februari had de wedstrijd „Morphy”—„D.S.S.” plaats.

De uitslag van dezen wedstrijd is als volgt:

	Delft.		Leiden.
Ortt	0	Hoogeveen	1
van Hoek	1	Wichers	0
Wijnans	1	Groenewegen	0
Van Dunné	1/2	Lugt	1/2
Sybolts	1/2	Cort van der Linden	1/2
Heyting	1	v. d. Hoop	0
Mijnlieff	1/2	Nysingh	1/2
Thiel	1	Bruining	0
	5 1/2		2 1/2

De algemeene stand is op het oogenblik:

„D. S. S.” (Delft)	19 1/2 p.
„Philidor” (Amsterdam)	17 1/2 p.
„Lasker” (Utrecht)	14 p.
„Morphy” (Leiden)	13 p.

De wedstrijd Delft—Amsterdam welke binnen enkele weken gehouden zal worden, zal dus waarschijnlijk beslissen over het kampioenschap.

A. H. M.

DELFTSCHE STUDENTEN-BOND.

Vergadering D. S. D. C. „Logika”

op 17 Februari 1916.

Op deze vergadering is de bestuursoverdracht aan de orde. Candidaten zijn de heeren:

H. v. d. Veen, Voorzitter.
I. B. T. J. Groeneveld, Secretaris.
H. Zanstra, Penningmeester.
H. Rahder Jr., Bibliothecaris, Vice-Secretaris.

Er zijn geen tegencandidaten, het bestuur is dus voor het komende jaar als boven vastgesteld.

De heer v. d. Veen dankt het afgetreden bestuur voor zijn werkzaamheid en stelt een programma vast volgens welk het nieuwe bestuur zal handelen.

Daarna krijgt de heer van der Veen het woord voor het houden van een lezing over: „zelfbeschouwing en zelfoverschatting”. In zijn duidelijke en zakelijke inleiding deelt hij de geestesinhoud in een bewust en een onbewust deel.

Het onbewuste kan elk oogenblik in het bewuste worden gebracht, en omgekeerd kan het bewuste naar het onbewuste verhuizen om plaats te maken voor een nieuwe bewustzijnsinhoud. Welk deel van de geheele geestesinhoud behoort tot het bewuste?

Bewustheidsgraad en bewustheidsinhoud zijn omgekeerd evenredig. Bij zeer hoogen bewustzijnsgraad spreekt men van „bewustzijnsvernauwing”.

In welke mate vertoont zich het onbewuste in verhouding tot het bewuste psychisch werkzaam?

Deze werkzaamheid heet „secundaire functie”.

Verder rangschikt hij de verschijningen van het geestesleven in drieërlei geestesvermogen: denken, voelen en willen. Gevoelens of liever aandoeningen zijn te onderscheiden in lust- en onlustaandoeningen.

Belangrijk is de intensiteit der aandoeningen, de emotionaliteit van het individu. De mogelijkheid van ons denken

ligt in onze zintuigelijke waarnemingen. Ordening naar aprioristische vormen doet ze ervaringen worden, b.v. het causaliteitsbegrip. Het denken spoort in alles het gemeenschappelijke op, en drukt dit uit in een „woord”.

Onze wil is slechts in zijn uitingen te volgen.

Hoe hangen denken, voelen en willen onderling van elkaar af? Aandoeningen verschaffen motieven voor den wil om iets onbewust in het bewuste te brengen. De wil stelt ons gevoelsleven onder tucht. De wijze waarop deze vormen van geestesvermogen samenwerken bepalen het temperament van het individu.

Na deze inleiding gaat hij op zijn onderwerp zelfbeschouwing over. Ons denken tracht weer het gemeenschappelijke op te sporen en te definiëren. „Zelfbeschouwing” bepaalt zich tot het bewuste en onbewuste geestesleven, daar die aan dezelfde wetten gehoorzamen. Denken, voelen en willen bevatten niets gemeenschappelijks, ze werken slechts samen.

Voorwaarde voor de mogelijkheid van zelfbeschouwing is een behoorlijke ontwikkeling van de secundaire functie. Bij dergelijke temperamenten treffen we aan al of niet activiteit al of niet emotionaliteit.

Vier combinaties zijn hiertusschen mogelijk:

1°. Beide zijn aanwezig: De aard van de zelfbeschouwing is kort, intens, verward, zonder geprononceerd karakter.

2°. Niet actief emotioneel: De zelfbeschouwing is languurig, intens, met niet op den voorgrond tredende aandoeningen. Gevolgen: sarcasme en galgenhumor.

3°. Actief niet emotioneel. Logisch denken. Ethische conclusiën. Als voorbeeld noemt hij phlegmatische typen als Kant.

4°. Beide negatief aanwezig. Dergelijke individuen leven bijna geheel in het onbewuste. In de maatschappij heeten ze „decadent”.

Bij „zelfoverschatting” gaat Spr. uit van de antithese geest en lichaam. Hij behandelt eerst de man, wiens bestaanseisen in den laatsten tijd zeer verzaagd zijn. Hij verdeelt de individuen in machines en machinisten. Door intensiteit van de materiële eischen ontbreekt het innerlijk leven, bij de machine geheel. De machine is zich zelf niet bewust. De secundaire functie wordt systematisch verwaarloosd. Zelfbeschouwing met daaraanvolgende zelfoverschatting komen welhaast niet voor. De machinisten kunnen bij te sterke emotionaliteit wel eens hun toevlucht nemen tot zelfoverschatting. Zelfoverschatting kan „een tweede natuur” worden.

Behalve de machines en machinisten is nog een derde klasse te noemen, die der dichters en filosofen. Bij de eersten treffen we schijnbaar vaak zelfoverschatting aan, het zijn echter slechts hunne uitingen van sterk emotioneel aandoeningen. Filosofen zijn volgens Spr. meestal de bescheidenheid zelve.

De materiële eischen voor de vrouw zijn van geheel anderen aard en minder zwaar als bij den man. Bij de ware vrouw zal haast geen zelfoverschatting voorkomen.

Anders wordt dit indien we te doen krijgen met de exceptionele vrouw van den laatsten tijd, de „manvrouw”, die meent naast den man den strijd om het bestaan te moeten voeren. Zelfoverschatting is bij haar in hooge mate aanwezig.

Hier was Spr. aan het eind van zijn interessante zeer duidelijk voorgedragen lezing. Na de pauze werd nog druk gedebateerd, in hoofdzaak echter op kleinere onderdeelen en zegswijzen van Spr. Op de lezing als geheel viel dan ook weinig aan te merken. Tot slot der bijeenkomst werden de originele improvisaties gehouden, waarbij ijverig van het debat werd gebruik gemaakt.

De heer Schermerhorn stak een rede af over „Huwelijkstrouw”. De heer Zanstra over „Het verband tusschen de hogere dimensiën, spiritisme en godsdienst”. De heer Mooy tenslotte over de betrekkelijkheid van de stelling; „Alles is betrekkelijk”. Na vele geanimeerde debatten sloot de voorzitter de vergadering.

Delft, 19 Febr. 1916.

I. J. B. T. J. GROENEVELD.

VEREENIGINGSLEVEN.

Scheepsbouwkundig Gezelschap „William Froude”.

Woensdagmiddag 16 Februari heeft 't gezelschap „William Froude” een excursie gehouden naar Amsterdam, naar de werkplaatsen der Nederlandsche Scheepsbouw Maatschappij.

Om 12.03 vertrok het gezelschap, waartoe ook de beide hoogleraren van de Afdeling: prof. H. Cop en prof. E. Vossnack behoorden, van het station Delft, om 1.15 in Amsterdam te arriveeren.

Onmiddellijk werd daarop het gezelschap in een wagen

van lijn 13 geladen die de deelnemers in korten tijd bracht waar zij wezen wilden.

Inmiddels was het aantal personen onrustbarend toegenomen, doordat zich vele gemobiliseerde-leden in Amsterdam bij het gezelschap hadden aangesloten. Men splitste zich daarom in drie groepen.

Bezichtigd werden achtereenvolgens een tweetal op stapel staande vrachtschepen n.l. de „Borneo” voor de Maatschappij Nederland en de „Tjisalak” voor de Java-China-Japanlijn, en daarna de in aanbouw zijnde torpedo-booten der Kon. Ned. Marine, Z₁, Z₂, Z₃ en Z₄.

Bij het aanschouwen dezer oorlogsbodems trad een oogenblik een plechtige stilte onder de aanwezigen in, slechts afgebroken door het donderende geratel van ontelbare klinkhamers. Ieder overdacht bij zich zelf hoe eenige geheel gelijksoortige schepen op dat oogenblik wellicht bezig waren hun gegalvaniseerd-stalen lijf te wagen voor het welzijn van het land dat hen geschapen heeft.

Voor hen, die niet zoo op de hoogte zijn van de geschiedenis die aan deze oorlogsbodems verbonden is, het volgende:

De thans in aanbouw zijnde torpedobooten, waarvan hier sprake is (waterverplaatsing 322 ton, snelheid 27 kn.), zijn vóór den oorlog in Duitschland besteld en op stapel gezet en bij uitbreken hiervan bij de Duitse vloot gevoegd. De Nederlandsche regeering heeft daarna besloten de schepen in ons eigen land te laten bouwen.

Als merkwaardigheid dient hier nog vermeld dat dit de eerste Nederlandsche oorlogsschepen zijn die met stoomturbines voortbewogen worden.

Na 't bezichtigen van de werf kregen de werkplaatsen een beurt. Hier werd o.a. bezichtigd de inrichting om platen te galvaniseeren. Ook trokken de kranen in de nieuwe scheepsbouwloods zeer den aandacht omdat hier een soort drijvende kraan toegepast is, welke door de eerste de beste nageljongen met geringe krachtsinspanning bewogen kan worden.

Toen men aan 't eind der rondgang was gekomen verliet men de werkplaatsen en 't gezelschap versnipperde zich hierna in de stad zoodat dus vanaf dit oogenblik niet meer sprake kon zijn van een geregelde excursie. Op zéér verschillende tijden keerden de excursionsisten naar de goede stad Delft terug.

Gezelschap „Leeghwater”.

Woensdag 16 Februari hield de heer L. J. G. van Ewijk een lezing voor het gezelschap over: „Onderzoek van materialen met behulp van de metallographie”.

In de inleiding zeide spreker o. a. dat 't onderwerp helaas te uitgebreid was om in één avond uitvoerig behandeld te worden; rede waarom spreker er zich dan ook toe zou bepalen slechts hier en daar een greep te doen uit de stof die hem ten dienste stond. Daar 't voor de a. s. werktuigkundige ingenieurs zeker interessant zou wezen een en ander te hooren over onderzoekingen naar de deugdelijkheid van de hedendaagsche ijzer- en staalsoorten meende spreker hierover in 't bijzonder iets te moeten meedeelen.

Daar evenwel de ingewikkelde samenstelling dezer laatste de studie hiervan tot de allermoeilijkste deelen van de metallographie maken, moest spreker echter een behandeling van eenige eenvoudige legeringen vooraf laten gaan.

Spreker begon nu met een beschrijving te geven van de wijze waarop men met behulp van de metallographie onmiddellijk verschillende kwaliteiten vloeij-ijzer van elkander kan onderscheiden. Ook wees hij op de merkwaardige eigenschappen waaruit men bij beschouwing van de breuk onmiddellijk vast kon stellen of men te doen heeft met vloeij-ijzer of wel-ijzer. Een serie fraaie lantaarnplaatjes verduidelikte deze uiteenzettingen.

Daarna ging spreker over tot de bespreking van de verschillende munt-legeringen en behandelde tevens de meest voorkomende kristalvormen.

Na de pauze verklaarde hij het koolstof-ijzerdiagram en beschouwde aan de hand hiervan de aard van de verschillende staalsoorten.

Spreker eindigde zijn lezing met de behandeling van een geval uit de practijk waarbij de oorzaak van een as-breuk onomstootelijk kon worden vastgesteld met behulp der metallographie.

De lezing, die met zeer vele en interessante projectie's opgeluisterd werd, heeft zeker er toe bijgedragen de belangstelling onder de studenten voor dit interessante studievak te vergrooten.

Zeker is spreker er in geslaagd de aanwezigen te overtuigen, dat dit vak, nog dikwijls met zooveel geringschatting beschouwd, in de naaste toekomst nog veel bij zal kunnen dragen tot de ontwikkeling der hedendaagsche techniek.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.

Maandag 14 Februari heeft de heer Willem C. Brouwer voor het gezelschap een lezing gehouden over bouwbeeld-kunst. Spreker gaf in zijn inleiding een overzicht van den aard en het karakter van goed bouwbeeldhouwerk en de plaats die dit in de architectuur behoort in te nemen. Met een groote, fraaie, serie lichtbeelden werd het gesproken woord toegelicht.

Donderdag 17 Februari heeft onder leiding van den heer Brouwer een excursie plaats gehad. In verband met het beeldwerk werden enkele werken van den architect Brandes bezichtigd, te Wassenaar. Door het ongunstige weer kon niet gefietst worden. Op de kleedingstukken had de regen wellicht eenigen invloed, op de stemming echter geenszins. Een vriendelijke attentie van den bestuurder van de elektrische trein, n.l. om aan de halte Laan van Nieuw Oost-Indië een oogenblik te stoppen, werd met het oog op het uitgebreide programma zeer op prijs gesteld. Jammer dat de onverzettelikheden des conducteurs het niet allen deelnemers mogelijk heeft gemaakt van die beleefdheid gebruik te maken. Zodoende kwam het gezelschap in twee groepen op het in aanbouw zijnde Ministerie van Landbouw aan. Ook hier werd het bouwbeeldwerk bezichtigd. Eenige groote modellen waren opgesteld.

Na dit bezoek werd gezamenlijk koffie gedronken.

Om twee uur vervolgens werd het Vredespaleis bezichtigd, waarbij Prof. Van der Steur zoo vriendelijk was persoonlijk tegenwoordig te zijn. Hierna ging men per trein en tram naar de fabriek van Brouwer's aardewerk te Leiderdorp, met welk bezoek de excursie werd besloten.

Een groot gedeelte der deelnemers bleef nog te Leiden eten om na te praten over den genoeglijken tocht.

Merkwaardig dat zich ook thans weer het verschijnsel voordeed, dat de schets-excursie van den vorigen zomer zoo kenmerkte, n.l. een relatief veel grootere opkomst der dames-bouwkundigen.

Cursus Dirk Coster.

In deze vierde lezing zou Coster ons spreken over het Nederlandsche proza. We kunnen het jammer vinden te moeten erkennen dat er in onze romankunst in de laatste tien jaren niet zooveel ingrijpende gebeurtenissen hebben plaats gehad als in de poëzie uit dien tijd, toch is het een geruststellende gedachte, dat er veel belangrijks is geschied.

Voor deze periode dan heeft het werk van Arthur van Schendel de beteekenis van een mijlpaal. Hij heeft een vernieuwing gebracht, een renovatie. En al is zijn figuur dan niet van een zelfde belangrijkheid als Henriëtte Roland Holst, dan zal hij toch voor een volgend geslacht zijn het bezielende voorbeeld, daarin zal zijn groote verdienste gelegen zijn.

Dit bezielende voorbeeld gaf hij in een klein en schijnbaar onbeteekenend werkje, „Een zwerver verliefd”, dat bij zijn verschijnen beschouwd werd, als een wel aardig boekje vol zachte droomerijen, en dat in zijn eenvoud werd doodgedrukt onder de massa's der lijvige romans, die tegelijkertijd verschenen. Schijnbaar onopgemerkt was zijn verschijning, maar ook Goethe's „Werther” was klein en oogenschijnlijk onbelangrijk en toch welk een voorbeeld van diepstralend vermogen.

Het nieuwe dat dit werk van van Schendel bracht is wel in de eerste plaats een nieuw begrip van het proza: De zuiver technische taal der Nieuwe Gids toonde zich hier tot een einde gebracht. We vinden hier een klassieke, gezuiverde prozatoon.

Hierna gaat Coster over tot een technische uitwijding n.l. over het ideaal dat men aan een taal stellen kan. En het antwoord luidt: Dat die innerlijke ademhaling, die de zielsademhaling is, zich zoo zuiver mogelijk vertolken zal, en de klanken van de buitenwereld zoo juist mogelijk worden weergegeven. Tusschen innerlijk en uiterlijk moet een zekere harmonie bestaan, en deze is alleen te bereiken door middel van een beweging, een golvende beweging, die wij het rythme noemen. En als we het beeld van die golvende beweging aanhouden, dan vinden we als het ware een groote golf van het innerlijk, die draagt de talrijke kleinere bewegingen van het uiterlijke leven. Als voorbeeld noemt Coster „O! 't ruischen van 't ranke riet” van Guido Gezelle, waarin het rythme van des dichters ziel de kleinere bewegingsfiguren van het ruischende riet in alle nuances met zich mee voert. Het is alsof de grootere golf botst tegen de kleinere en deze dan in zijn deining meevoert.

Onze taal was voor 1880 een doode taal met stereotiepe benamingen en geijkte uitdrukkingen, en waarin het leven van de buitenwereld niet meer in doordrong. Ook het diepe persoonlijke rythme ontbrak omdat dit zich eerst ontwikkelt, als de menschenziel lang genoeg heeft opengestaan voor de indrukken van buiten.

Toen kwam plotseling de revolutie der tachtigers. Dezen stelden hun gemoed weer open voor het uiterlijke leven. En omdat het zoo plotseling kwam, dat zij de sluisen openzetten, had het iets van een overstrooming: De nieuwe Gids-taal werd de taal der dingen, en de schrijvers uit dien tijd werden de slaven van hun zinsindrukken.

Dit was het begin van onze taalvernieuwing. Het waren de onrustige bewegingen van het leven buiten ons, waaruit langzamerhand de persoonlijkheid tot bewustzijn komt.

De nieuwe Gidsers waren echter niet sterk genoeg om die bewustwording te ondergaan, zij gingen ten onder, zij werden doodgedrukt door dat steeds krachtiger wordende uiterlijke rythme, waarboven hun zielsbewegen niet uit kon groeien. Vandaar dat onrustige, wilde en onevenwichtige wat hun werken kenmerkt.

In 1904 echter bewees van Schendel dat ons proza levend was; want bij hem is niet alleen het zuiver rythme van buiten, maar ook de diepere stuwende zielskracht. Dank zij van Schendel is ons proza in 't algemeen meer rustig en bezonken geworden en daarin is hij, voor die na hem komen, tot een voorbeeld geweest.

Het tweede nieuwe dat van Schendel bracht, iets dat eigenlijk veel belangrijker was, maar zeer nauw samenhangt met zijn taalvernieuwing, is de terugkeer naar het midden der menselijkheid.

Het zich begeven naar het *probleem van het leven* is de eerste drang van een sterke persoonlijkheid.

Wat de nieuwe Gidsers ons nooit gaven, dat gaf van Schendel ons: *een mensch ten voeten uit*.

Hij is de eerste, die na Multatuli weer de mensch als geheel heeft uitgebeeld.

Volgens Pascal tellen alleen mee in de hogere lagen der kunst: „Zij die 't leven stil vermoeden, en er gelukkig in zijn” en „Zij, die er naar zoeken, hunkerend-verlangend.”

In van Schendel is sterk deze drang naar 't wezen der dingen, drang die we ook terugvinden bij Henriëtte Roland Holst.

En in dat kleine, zachte boekje vol droomerijen en vol teederheid, in dat schijnbaar hartstochtlooze „Een zwerver verliefd”, is een zware moreele strijd, waarin een geheel zielsdrama is neergelegd. Het is de moreele strijd van den schrijver, die tot ons spreekt uit zijn werk. Z.g.n. *objectieve romans* bestaan niet, het is een waan-idee geweest, dat iemand objectieve romans zou kunnen schrijven. In de schijnbaar vreemde milieu's leeft toch de geest van den kunstenaar, en het is *zijn* zielestrijd, die wij waarnemen in de verschillende helden uit zijn romans. Zien wij slechts naar Flaubert, die men zeer lang voor een objectief romancier heeft willen houden: wat zijn zijn helden anders dan menschen, waarin Flaubert's hartstochten leven, nu eens de goede en edele, dan weer de lage en slechte. („Madame Bovary”, „Bouvard et Pécuchet”, „La tentation de Saint Antoine”, e.a.)

Bij Henriëtte Roland Holst begon de zielestrijd in de hogere regionen der liefde. Haar begin was waar anderen eindigen, die altijd verstrikt worden in hun lage hartstochten, in hun eigenbelang, hun egoïsme; en die wel zouden willen liefhebben, maar het niet kunnen. En toch is ook de kunst dezer laatste echte kunst, als maar hun strijd een ware strijd is (Wilde, Baudelaire).

In alle menschen is een strijd, die streeft naar rust; en dan is 't om 't even of wij haar vinden in een figuur als de nederige dienstmeid Félicité in „un coeur simple” van Gustave Flaubert of in den grooten kunstenaar Jean Christophe in het boek van dien naam van Romain Rolland.

In van Schendel's „Een zwerver verliefd” is in Tamalone, den minderbroeder, de mensch ten voeten uitgebeeld. Er is strijd in dit werk, maar zangerig is het en vol zachte weemoedsherinneringen.

We weten natuurlijk weinig van van Schendel's vorming af. Maar om tot een klaar begrip van de figuur van Tamalone te komen, kunnen wij zijn jeugdwerken nagaan, en dan wel in de allereerste plaats de kleine Middeleeuwsche roman „Drogon”, verschenen in 1896. En hierin treft ons een gansch andere toon: tragisch en donker, vol van de ontzetting over zichzelf. Het is als een bange, half verstikte zucht van een jonge ziel over eigen wezen: „Waarom ben ik zooals ik ben?”

Donker en dreigend is het; hoe geheel anders dan bij Henriëtte Roland Holst, die vluchtte naar de sferen, welke Dante haar wees, zoodra zij maar even in zich de fluistering

van den hartstocht hoorde. Bij van Schendel de strijd van den mensch, die in zich hoort de stemmen van goed en kwaad. In Drogon is het verlangen naar den ring, naar den steen der wijzen, verlangen naar wijsheid en goedheid. En diezelfde Drogon weet en voelt zich een verdoemde, tot geweld, moord, haat, tot lage wellust ieder oogenblik bereid staande.

Dan weer plotseling het omslaan naar de andere pool. Het is a.h.w. steeds een willen van het goede en een doen van het kwade. En in alles is de bange twijfel aan 't leven; is de strijd om het probleem des levens, dat niet tot een oplossing wordt gebracht. De korte inhoud van „Drogon” volgt hier: Amalrie, die ter kruisvaart geroepen, zijn landen wil laten onder 't beheer van zijn broeder Drogon, beveelt, als deze weigert, zijn jonge vrouw bijzonder in Drogon's zorgen aan. Deze voelt liefde voor zijn broeders' vrouw; hij verleidt haar, maar is daarna radeloos van ontzetting over zijn daad. Hij ontvlucht haar, en is oorzaak dat de ongelukkige vrouw zelfmoord pleegt. Dan op 't oogenblik, dat Drogon berouwvol een bedevaart wil ondernemen, komt het verwoede volk in opstand. En bij dit oproer verliest Drogon het leven.

In „Een zwerper verliefd” is gevonden een vaste houding tegenover het leven: wij willen allen het hooge, het mooie en goede, en toch zijn wij ieder oogenblik bereid af te dalen tot het lage en kwade, tot de modder des levens. De vraag naar goed en kwaad is onoplosbaar. Welnu, laten wij dan dit probleem verlaten, laten wij ons niet meer afvragen of iets goed of kwaad is, maar er ons boven stellen en leven in 't schoone verlangen, en ons oefenen in die verheven onverschilligheid, die glimlachend neer doet zien op het schouwspel van het leven: op al het nietige en geringe, op al het kleine en verwerpelijke. Het is deze verheven onverschilligheid, waarvan van Schendel

herhaaldelijk spreekt, die glimlachen doet om de zonden van anderen, en desnoods ook „om eigen zonde”.

Laten wij ons verheugen om onze droomen en om het oogenblik; maar daar buiten niets zoeken.

Of deze houding misschien niet door van Schendel zal worden tegengesproken in een zijner latere werken, wij weten het niet. De eenige levenshouding is het zeer zeker niet. Maar het is een houding tegenover het leven, en elke houding heeft zijn waarde in de kunst als hij maar rein en waarachtig is. De zilveren toon van het schoonheidsverlangen, die soms opklinkt uit de donkere kwellingen van Drogon, is hier volgehouden. Vandaar dat ook het tooneel is verplaatst van de Middeleeuwen met zijn duistere driften en felle hartstochten, met zijn ruwheid, en harde worsteling om het leven, naar het zonnige Italië ten tijde der Renaissance, wanneer de mensch zoekt naar de vrijheid, naar het bloeiende levensgenieten, dat zoo roekeloos is, maar zoo licht en zoo blij.

Tamalone, die een dief, een schurk, een verrader en een moordenaar is, hoe is hij niet de juiste personificatie van die drang naar Geluk: hij, de prachtige droomer vol schoone verlangens, genietend van het oogenblik, levende in een verheven onverschilligheid. Tamalone, die weet dat de vrouw, die hij bemint, hem nooit liefhebben zal en die niets in 't leven heeft dan zijn vrijheid.

De geheele persoon vinden wij uitgebeeld in het schitterende eerste hoofdstuk uit „Een zwerper verliefd”; slechts luttel bladzijden zijn het, maar van zulk een verrukkelijke schoonheid, dat al zou een schrijver niets meer geschreven hebben, dit reeds voldoende zou zijn om zijn naam onsterfelijk te maken.

J. R.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

MEEUWS' Kalfsleverworst

12 CENT PER ONS.

TER OVERNAME:

REMINGTON No. 7,

met Decimaal Tabulator, in uitstekenden staat.

Brieven onder No. 206 aan het Bureau van dit Blad.

VERSCHENEN:

Deel V (December) van Stijn Streuvels

IN OORLOGSTIJD.

/ 0.60.

Voorhanden in de

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN Jr., Binnenwatersl. 33.

De hoogste waarde ontvangt U

voor GEDRAGEN KLEEDING, enz. bij JAC. TH. ZONDERLAND, Hoefkade 729, Den Haag.

Dagelijks aan huis te ontbieden.

VERSCHENEN

bij de TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR., te DELFT

De Economie als Juristenvak.

Rede, uitgesproken door Prof. Mr. D. VAN BLOM, bij de aanvaarding van het ambt van Gewoon Hoogleraar aan de Rijks Universiteit te Leiden, op 19 Januari 1916.

Prijs 50 cent.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Dinners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 : Chr. F. RÜTER.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 24 FEBRUARI 1916. No. 20.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Een Symphonie in Alcohol.

Hebt gij ooit 't subtiële genot gesmaakt van een biertje bij het zonnegloren?

Als bij het uchtend-krieken een haan zijn schor gekraai ten hemel fluistert . . . ; als de rentenier zich knorrend op de andere zijde wentelt, en de melkboer zijn flonkerfikk'rend koper-glanzend vaatwerk de jeugdig-stoeiende zonnestrallen weerspiegelen doet den hemelglans entegen!

Sta ik op! . . .

Ik sluit mijn raam, want de wind is ijzigendiger kouder dan mijn waschwasser. Door mijn slaap geloken oogen bespied ik vagelijk het Gentleman-like gelaat dat in groezel-vuile ploerterijspiegel mij tegen licht-echoët.

Ik schiet in: das, bretels, sok-ophouders en zegelring en snel ten deure uit.

Het voog'len gekwinkeleer vervolmaakt mijn ontwaken; mijn hartkleppen gaan zuigend op en neer en het longgerochel wijst mij op de buitengewoon hooge inwendige compressie. Slagaderen en aderen breken in blauw gelijn mijn bleek gesoigneerd hoewel eenigszins eentonig teint.

Een aangenaam koesterzonnetje besprenkelt mijn morgenpad met gouden tientjes. De Vliet kabbelt rustig tusschen haar boorden, murmelend van haar verleden, als een oude-jonge-juffrouw op een Zondags-school.

De gele lisschen sprieten lustig tusschen het kale gesteente langs de genoemde boorden. Als ze zingen konden zouden ze een hymne aanheffen; zóó heerlijk stemt de uchtendstond.

Ik zing lustig een couplet uit „Zandvoort” omdat ik wél zingen kan, en daarom verscheurt mijn zware heldentenor de wijdende uchtendklaarte.

Zoo voortschrijdend ontvallen mij de volgende dichtregelen:

Waar werd oprechter trouw
Dan tusschen zomerzon en dauw
Ter wereld ooit gevonden?
Hij 't loeien van de lente-wind,
Gelijk 't schreeuwen van 'n kind
In wieg, waar eens wij stonden!
Waarom! o, God! In 't aardse rijk
Zoo'n massa modder en deez' slijk
In 't twijggeruisch verbonden. —
Het beste biertje kust hij niet,
Het schreiend wichtje kust hij niet
Maar gaat op reis naar Londen!

Ik vind mij-zelf terug, neergeknakt op een mesthoop, bezijden den landweg.

Met de punt van mijn regenscherm prik ik deze regelen in de modder (waarbij mij de kennis der gothische letters zéer te stade komt), terwijl ik ze zachtjes voor mijzelf herhaal.

En steeds meer doorvoel ik ze als een rythmisch kerkgezag, vertolkend de grootheid en pronkzucht der waereld.

En zoo blijf ik peinzen, peinzen, peinzen

JOHNNIE WALKER, still going strong.

Schildwacht.

(Fragment).

. Nu komt de morgen.
Ik ben niet meer alleen met duisternis
in 't donker deurportaal.
De wind komt aan: Een moordend snerpen
gaat de sferen door
Een stoet van werkers gebogen, krom,
gaat haastig schuivend in gesloten drom.
Het is een zwijgend koor vol droefheid
Een slier, niet ziende als ik, het liechten aan de kim,
Maar wezenloos zich slepend met de nacht
naar duistere oorden
En keerend als de zon verzinkt

GUY.

Jong Geluk.

Vroolijk fluitend trok hij de deur van het huis achter zich dicht. Een natte windvlaag woei hem in 't gezicht, maar hij voelde niet het onaangename van het trieste vuile weer, en met een vlugge stap wandelde hij naar den kapper. Hij zou zich eens keurig netjes laten opknappen, een prachtige scheiding en een glad geschoren gezicht. Hij moest er vanavond toch goed uitzien. Ze zouden de eerste bijeenkomst houden van hun pas opgericht dispuutgezelschap, een dispuut met melsjes. De lang gewenschte omgang tusschen mannelijke en vrouwelijke studenten, waarover zij heele middagen op hun kamers heftig hadden gediscussieerd, had eindelijk vaste vormen gekregen.

Met een voldanen glimlach keek hij in den spiegel, terwijl de kappersbediende hem in zijn jas hielp. Dan wandelde hij langzaam naar de kamer waar de vergadering gehouden zou worden en onder het wandelen voelde hij nog steeds meer groeien dat heerlijke gevoel van rustige behaaglijkheid, van lichte vreugde.

Als geen van zijn vrienden, had Henk zoo sterk gevoeld datgene, wat hij noodig had van de omgang met zijn vrouwelijke studiegenooten. Hij had wel altijd, als zij onder elkaar erover spraken, de vele voordeelen ervan opgesomd, maar nog nooit had hij gezegd, wat hij in zichzelf voelde als het eenige gewenschte.

Even flitste het door hem heen of hij er weer niet te veel van verwachtte, of hij niet, als altijd, weer zijn idealen veel te hoog had gesteld, maar zijn, haast lichtzinnige, stemming, verdreef die sombere gedachten al gauw.

Met een sierlijke zwaai, draaide hij de gezellige kamer in. Hij was een van de eersten en er waren nog geen meisjes. Dan volgden al gauw de anderen. Ze trachtten allen zoo ongedwongen mogelijk te doen. Er werd een grooten kring gevormd rondom het gezellig knappende haardvuur. Rustig vergenoegd zat hij in een club-fauteuil en hij nam zijn buurmeisje eens op. Dadelijk frappeerde hem haar donkere oogen en haar welig donkerblond haar, dat door het haardvuur een dof gouden gloed had. Henk had een zwak voor mooie oogen en mooi haar, en hij had dan ook dadelijk met een intuïtieve beslistheid naast haar plaats genomen.

Daar het gesprek niet erg vlotte, stelde men voor iets voor te lezen, en als het haar beurt was hoorde hij met genoegen naar den prettigen diepen klank van haar stem; soms schrikte hij ineens op, als hij merkte dat hij het gesprek niet gevolgd had, maar haar had zitten aankijken

Langzaam wandelde hij met zijn vriend naar huis door de donkere eenzame straten van het stadje. Ze hadden eerst de meisjes naar huis gebracht.

Plotseling verbrak zijn vriend de stilte: „Wat ben je stil, heb je iets?” „Ik, nee hoor niets.” Dan na een poosje: „een verduiveld aardig meisje hè, die Go van Woerden!” „Ja, heel aardig, alleen een beetje oud hè, ze is altijd zoo bedaard; ze springt geen oogenblik uit den band.” „Nou dat moet je niet zeggen, hoor; heb je niet gemerkt hoe ze met vuur die idiote bewering van Piet Verhoog tegen sprak, nee hoor, daar zit ras in.”

Dan verstomde het gesprek weer, maar toen ze op de stoep van hun huis stonden, zei Jan ineens: „maar 't is niets voor jou hoor Henk, ze is veel te oud.” „Voor mij!” lachte Henk stroef, „hoe kom je op het idee” en zijn lach klonk schril in den stillen nacht.

Veel ernstige dispuutvergaderingen volgden er, maar ook veel genoeglijke theeavondjes, waar zij allen hun ernst en geleerdheid vergaten en vroolijk, als jonge kinderen, gekheid met elkander maakten.

En steeds weer verlangde Henk naar den volgenden keer. Als hij zorgen had (voornamelijk examenvrees), dan hoefde hij maar aan de komende vergadering te denken, en ze vervaagden als rookwolken in een stille heldere lucht; hij kreeg dan weer dat lichtzinnige gevoel en hij kon zoo heele middagen in niets-doen, zitten verdroomen. Maar ook telkens, als Go eens 'n keer niet kwam, betrapte hij er zich op, dat het blije gevoel, waarmee hij altijd naar de bijeenkomsten ging, er niet was. Hij zat er dan stil en afgetrokken bij en hij voelde dan sterk, dat zij wat geworden was in zijn leven; hij hield van 'r. Maar ook soms, wanneer hij in zoo'n alles vergetende blijheid aan haar dacht, kwam in hem als een pijnigende gedachte op, dat zij zooveel ouder was dan hij. Ze zou zich nooit in zijn gedachtensfeer kunnen indenken, ze zou al zijn doen en laten kinderachtig vinden. Hij werd dan driftig op zich zelf en vond het belach'lijk, dat hij zich weer door een paar mooie oogen van de wijs liet brengen, en hij

trachtte in zijn werk alles te vergeten. Maar het duurde niet lang. Hij kon zijn gedachte niet van haar afhouden, hoewel hij steeds sterker de waarheid van het gezegde van zijn vriend voelde, „ze is veel te oud voor je.”

Maar als hij haar dan weer een avond gesproken had en genoten had van de intieme vertrouwelijkheid, die er tusschen hen was, dan werden al zijn zwartgallige gedachten als door een frisschen wind wegewaaid.

Na een lange vacantie ontmoette hij haar weer voor 't eerst op een dinertje bij een familie, waar zij beiden aan huis kwamen. Met een blijde verrassing begroette hij haar. En den heelen avond genoot hij weer, als iets nieuws, van haar bij-zijn.

Maar, toen zij na het eten allerlei spelletjes gingen doen, trof het hem, dat ze met een zekeren weerzin meedeed en dit vergalde weer al zijn genoegen, want pijnlijk voelde hij weer, dat zij in alle opzichten ouder was dan hij, ze kon geen genoegen meer vinden in deze kinderlijke spelletjes en als een drukkend gevoel bleef hem dit den verderen avond bij.

Hij bracht haar, na afloop, naar huis. Alleen hun hol klinkende voetstappen verbraken de klemmende stilte. Toen zij aan haar kamer waren, wilde hij vlug afscheid nemen, maar ze vroeg hem of hij nog even bleef napraten. En toen, toen hij in een gemakkelijken stoel zat bij het rustige zachte licht van de lamp, toen ze bedrijvig rond liep om hem nog wat thee te kunnen geven, toen voelde hij al zijn angst en beklemming wijken.

„Go”, zei hij, „vond je het vanavond vervelend?” „Ach, 't ging nogal, ik houd niet erg van al die spelletjes”, gaf zij lachend ten antwoord. „O, ik vond het zoo vervelend, Go, ik had wel, ik weet niet wat, willen doen, dat je er ook genoegen in zoudt hebben..... Go, vindt je me erg jong, geloof je dat....., dan ging hij naast haar zitten op de divan, hij greep haar polsen: „Go, ik hou van je, toe, kun je ook van mij houden.....”

En zij vergaten alles in hun jong geluk.

ENIA.

INGEZONDEN.

„Dat de oorlog een probleem is, moge door oppervlakkigheid ontkend of door abstracte studeerkamerwijsheid geloochend worden, wie het ontzaglijk zware leven van onzen tijd ook maar eenigszins meeleeft, moet den oorlog gevoelen als een ergernis voor zijn geloof, zóó drukkend; als een struikelblok voor zijn concientieleven zóó zwaar, dat hij de menschen, die zeggen of toonen, er mee „klaar” te zijn, en den oorlog ergens hebben ondergebracht in hun levensbeschouwing; die niet elken dag de martelende tegenstelling gevoelen tusschen wat moet zijn en wat is, zonder jaloerschheid, alleen maar met diep medelijden kan voorbijgaan.

Waarlijk, men kan behoefte gevoelen voor die allen (christenen vaak!) met hun goedkoope oplossingen van dit ontroerend vraagstuk te bidden uit het diepste van zijn hart: „Vader, vergeef het hun, zij weten niet wat zij doen”)

(H. J. E. Westerman Holstijn, Herv. predikant:
„Het probleem van den Oorlog en de Roeping
van den Godsdienstigen Mensch.”)
Baarn, Hollandia-Drukkerij 1915.

Belangstelling in het „S. W.”!

Veel is er reeds over geschreven, zelfs werd gedebatteerd over „Het nut van het „S.W.”! Geklaagd werd er over gebrek aan belangstelling, gebrek aan medewerking.

Lezer! dat verwijt werd U in het aangezicht geslingerd! Hoe reageerde Gij daarop! Werd Gij niet wakker? Zijt ge niet eens gaan nadenken over de gegrondheid dier klachten, over de eischen, aan een „S. W.” te stellen, over het al of niet mogelijk zijn van verbetering?

Of hebt gij maar weer met een „air de dédain” het blaadje op zijde gelegd en Uw kopje ledig gedronken, „nu ja, dat „S. W.”, wat gaat het mij eigenlijk aan...?”

Misschien kwaamt gij tot de conclusie, dat een „S.W.”, wil het voldoen, de weerspiegeling moet zijn van wat er omgaat in een organisatie, in dit geval onze studentenmaatschappij; dus van hetgeen er omgaat in ieder der leden van die maatschappij; ieders inwendige voorstelling tot zelfstandig mensch.

Dat een buitenstaander een zekere totaalindruk moet krijgen van het geheel door het lezen van de verschillende gevoelens, meeningen, stroomingen in die maatschappij. Dat het blad moet weergeven, al wat er leeft, al wat daar woelt en worstelt in die kleine maatschappij, die zich zoo vaak

erop laat voorstaan een deel te vertegenwoordigen van de intellectuele kern van de natie. — En zij doet dat ook... In die kleine maatschappij zijn bijeen vele jonge menschen, het leven vóór zich hebbende; ruw gesproken, van eenzelfde opvoeding, ontwikkeling, beschaving; onder vrijwel gelijke omstandigheden zich vormende voor het leven, dat hun eens te wachten staat in die groote maatschappij daarbuiten, niet alleen als beoefenaar van een of ander vak of beroep, doch vooral ook zich vormende tot mensch, tot man; dus. karaktervorming, zelfontplooiing, zelfopvoeding, den zwaren strijd tot het bereiken van het volmaakte, het overwinnen van al datgene, wat uw beter-ik als verkeerd veroordeelt. — Gij strijdt voor datgene, wat gij uw idealen noemt, gij probeert een vast standpunt in te gaan nemen tegenover vele toestanden, verhoudingen, verschijnselen, die zich in 't leven voordoen, kortom, gij vormt u een levensbeschouwing.

En hoe verder gij komt, des te meer beseft gij, dat de arbeid zich ophoopt voor u, dat uw krachten dreigen te kort te schieten om al dat werk te verrichten. Dikwijls voelt ge u machteloos, uw lager-ik wil u overhalen den strijd op te geven — — neen, vol woede klemt gij de tanden op elkaar, spant alle krachten in en worstelt verder. En dan eerst voelt gij de overstelpende vreugde van een, al is het ook nog zulk een kleine overwinning! Niets geeft u meer moed dan dat, en gij meent plotseling de halve wereld al overwonnen te hebben! —

Maar o, hoe spoedig zijt gij teleurgesteld en ontmoedigd, voelt ge U hulpeloos en verlaten, slechts overgeleverd aan de woeste elementen. De levensgolven rollend wild schuimend op U toe — en gij kijkt angstig uit naar redding! Wat zoekt ge?

Een vaste rots, die daar staat, onwrikbaar temidden der schuimende golven; daaraan wilt ge U vastklemmen!

Welnu, op dit oogenblik, nu nog zoolang het tijd is, span al uw krachten in, U zulk een rots te veroveren! Vorm U een vaste overtuiging, een karakter, een levensbeschouwing! Slechts de hoofdlijnen behoeft ge te trekken, de details vormen zich later wel.

Tracht U een helder oordeel te vormen overal, wat gij in het Leven ontmoet, zorg voor een juisten, scherp blik op Goed en Kwaad; onderscheid Schijn en Wezen, Huichelarij en Waarheid, Comedie en Werkelijkheid, al is deze laatste dikwijls hard en koud. Stoot er U maar eens aan.

Verwar niet het Hoogere met het Lagere. Vecht tegen U zelf, en elke andere strijd zal U gemakkelijker vallen. Ge voelt U gebonden aan het stoffelijke, het Aardsche, ja, maar gij voelt ook de vrije en onafhankelijke ontplooiing van den Geest, ge voelt U als waerachtig Mensch oneindig ver verheven boven de stof.

Kan men dit alles van U verwachten?

Ja, want eens zult ge U geheel aan de Maatschappij moeten geven, gij, die de toekomst in handen hebt! Van U ook hangt het af in welke richting de samenleving zich zal bewegen.

Op U heeft de Menschheid het oog gevestigd. Zij verwacht veel van U. Zorg het te kunnen geven. Niet voor niets hebt gij de gelegenheid ertoe gehad. Eens zult gij voorganger, toonaangever moeten zijn van de Menschheid.

Hebt gij van die intense worsteling, van dien brandenden strijd, ooit iets in Uw blad gevonden?

Denk eens goed na!

Een heel enkele maal misschien. Moest dit alles zich juist niet uiten in een specifiek studentenblad? Waar blijft de weerspiegeling van uw zoeken en woelen in uw innerlijk zijn, van wat er omgaat in uw ziel, van uw levensworsteling?...?

Gij waart toch niet ingeslapen bij het zoet geteem over maneschijn, flonkerende sterrenhemel? Over vogelengekweel, zacht roode schemerlampjes, O.-D.-stoomtram-bel-gepuf, haardgeknapper of rozeroode mondjes?

Poezie — alles goed en wel — doch verlies nooit de werkelijkheid uit het oog! Slaap niet in — doch waakt — waakt op de wallen, gordt U ten strijde! Zorg gereed te zijn, gewapend, goed uitgerust! Zorg gereed te staan als de moeilijkheden van het Leven tot u komen!

Nog eens: waar blijft de weerspiegeling van dien innerlijken strijd in het „S. W.”? Dien strijd, vooral nu, over de meest brandende vraagstukken van den dag. Een strijd, die in bijna alle landen op het oogenblik gestreden wordt: Christendom tegenover Overheid, Kerken Overheid, Macht tegenover Recht, Koningschap bij de gratie Gods of niet, menschelijke overtuiging tegenover de wet, Karaktervastheid tegen-

over Karakterloosheid, natie tegenover Menschheid, Physieke tegenover Geestelijke strijd, Werkelijke Beschaving tegenover Uiterlijk Vernis, Dienstdwang tegenover Vrijwillige Weermacht, Uitgestrektheid van de Staatsmacht tegenover het Individu.

Op! gij die slaapt, wordt wakker! Leef mee! Leef dieper, intenser, blijf niet slechts aan de oppervlakte! Leef Uw zieleleven uit!

Waart gij waarlijk ingedut bij zacht-roode schemerlampjes en sigarettenrookvisioenen — of.... bij teekenhaken, I-balken, $\frac{dy}{dx}$ - en, en C.-H.-verbindingen?....

Ik vrees het laatste, althans voor de meerderheid en voor de minderheid het eerste.

Wee U, zoo dit waar is!

Houdt Uw spiegelbeeld, hef „S. W.”, in het oog! en... waakt!

Breda, 18 Febr. '16.

F. v. T.

Den heer F. v. T.

Bovenstaand stuk bestaat uit drie min of meer vermengde deelen en wel:

a. een beschrijving van gebeurtenissen en gewaarwordingen die velen hebben doorleefd.

b. een raadgevend gedeelte, buiten het betoog vallend;

c. de conclusie dat die gebeurtenissen en gewaarwordingen hun weerspiegeling in het S. W. niet vinden.

Het onder a genoemde moet nog gesplitst worden in 1°. politieke en godsdienstige kwesties, waarin jong en oud zich ten allen tijde en vooral nu kunnen verdiepen; 2°. specifieke gevoelszaken, die tot oplossing moeten worden gebracht in de ontwikkelingsperiodes; — voor ons den studententijd.

Slechts betreffende het onder 2 genoemde ben ik het met U eens. Het is jammer dat van die Sturm-und-Drangperiode niet wat meer blijkt in ons blad, maar tevens is het zoo verklaarbaar. Wanneer we in ons eerste jaar in een overstelpende wisseling van gevoelens en indrukken leven, waaruit langzaam aan een gedragslijn, onze persoon, zich vormt, dan gaat het ons als in een roes. Alles kan niet te gelijk verwerkt worden. Telkens weer andere dingen, die de aandacht vragen, maken het onmogelijk even stil te staan om rond te zien. Slechts zeer weinigen is het gegeven zich uit dien toestand voldoende omhoog te werken om er anderen van te doen meelevend, waarbij nog komt dat men het nauwelijks wil tegenover goede vrienden, dus zeker niet in een algemeen studenten weekblad. En dan, als men eenmaal zoo ver is dat er een gevoelsstuk te voorschijn is gebracht, wat men durft te laten zien, dan bemerkt men dat die roes is uitgeleefd en worden het slechts nabeschouwingen.

Hoe jammer het achteraf ook is, dat men die eerste wordingsgeschiedenis in een oud „S. W.” niet terug kan vinden, het is nu eenmaal zoo.

Thans de onder 1 genoemde. Waarom mijnheer v. T. opent gij de rij niet, in plaats of desnoods naast Uw opmerking dienaangaande. Uw stuk is de beste verklaring van het door U aangevallen feit. Er zijn polemieken over dergelijke kwesties noodig en natuurlijk niemand begint. Daarom kunnen ze ook beter in debating-clubs behandeld worden, hetgeen dan ook geschiedt.

Ten slotte nog het volgende. Is het niet gelukkig dat die èene eigenschap, den studenten eigen n.l. luchtig optimisme, wel in het S. W. wordt uitgedrukt, door het ontbreken van die laatste soort stukken. Maar alleen ze moest veel meer nog er in blijken. Waar blijven de vroolijke, grappige, geestige, aardige bijdragen? Wij kunnen ze hier zoo slecht missen!

M. E.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Mededeelingen.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 19 Februari 1916, No. 2124¹, afdeling O., is met ingang van 1 Maart 1916 aan E. A. van Genderen Stort op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de toegepaste mechanica aan de Technische Hoogeschool te Delft, terwijl voor het tijdvak van 1 Maart 1916 tot en met 31 Augustus 1916 W. van den Slik, Hugo de Grootstraat 31 te Delft, als zijn opvolger is benoemd.

De hoogleeraar C. P. Holst Gzn. is verhinderd op Maandag 28 Februari a.s. college te geven.

Professor C. P. Holst Gzn. heeft het voornemen om van 29 Februari a.s. af, des Dinsdags namiddags 2 uur, in zaal 206 van het Gebouw voor Werktuigbouwkunde en Scheepsbouwkunde eenige colleges te geven over het onderwerp: „De belastingstoestand in een punt”.

(Deze colleges zijn bestemd voor toehoorders, die reeds bekend zijn met de algemeene behandeling van de leer der veerkracht.)

MEDEDEELINGEN.

Civiel en Bouwkundig Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.

Het Bestuur is thans als volgt samengesteld:

J. C. Deknatel, President.

M. Elion, Secretaris.

T. W. Siertsema, Penningmeester.

A. J. v. d. Steur, Vice-Secretaris.

J. B. Dumont, Archivaris.

J. R. Bouten, Civiel afgev. naar de C. C.

A. M. de Rouville de Meux, Bouwk. afgev. naar de C. C.

LEZING MET LICHTBEELDEN op Vrijdag 25 Februari 1916, in zaal 32 van het Hoofdgebouw (afd. Scheikunde).
Spreker: de heer E. A. van Genderen Stort.

Onderwerp: Eenige opmerkingen over de oeconomie als grondslag der bouwkunde, speciaal wat betreft brugbouw.

Van 29 Februari tot 8 Maart zal een tentoonstelling worden gehouden van bouwkundige teekeningen enz., vervaardigd door leden van „Practische Studie”. Deze heeft plaats in de tentoonstellingszaal van het nieuwe Bibliotheekgebouw.

Toegang vrij voor alle belangstellenden.

Opening Dinsdag 29 Februari ten 3 ure.

Electrotechnische Vereeniging.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

W. Th. Bähler, President.

H. A. Molenbroek, Secretaris.

J. B. Leeuwenberg, Penningmeester.

J. Salm, Vice-President, afgevaardigde naar de C. C.

R. de Vries, Bibliothecaris-Archivaris.

GEWONE VERGADERING op Woensdag 1 Maart 1916, des avonds ten 8 ure, in Zaal β van het Natuurkundig en Electrot. Laboratorium.

Spreker: de heer Th. Roskopf, Ingenieur.

Onderwerp: Over de spanningsregeling van netgedeelten.

Scheepsbouwkundig Gezelschap „William Froude”.

BOEKVERKOOPING op Vrijdag 25 Februari, des namiddags te 3 uur, in het gebouw voor Werktuig- en Scheepsbouwkunde, Zaal 323.

De jaargangen 1913 en 1914 van:

Zeitschrift des Verreins Deutscher Ingenieure.

Schiffbau.

Marine Rundschau.

Shipbuilder.

Shipbuilding & Shipping Record.

Engineering.

Rudder.

Marine Review.

Marine Eng. & Naval Architect.

International Marine Engineering.

Le Yacht.

AGENDA.

DEN HAAG.

25 Febr. Theater Verkade. 8¹/₄ u. Contanten.
 25 Febr. Kon. Schouwburg. 8 u. Nonni.
 25 Febr. Geb. v. Kunsten en Wetenschappen. 8 u. Itali-
 aansche Opera. II Travatore.
 25 Febr. Diligentia. 8¹/₄ u. Lezing met lichtbeelden voor
 de Alliance Française. Conférence par Mr. L. Pierard.
 25 Febr. Princesse Schouwburg. 8 u. Dolle Hans.
 26 Febr. Theater Verkade. 8¹/₄ u. Maar 'n Droom.

26 Febr. Kon. Schouwburg. 8 u. Fransche Opera. La Tosca
 26 Febr. Geb. v. Kunsten en Wetenschappen. 8 u. Resi-
 dentieorkest. Volksconcert No. 6.
 26 Febr. Diligentia. 8 u. Die Haghspelers. Nonni.
 26 Febr. Princesse Schouwburg. 8 u. De duivel in de Vrouw.

ROTTERDAM.

25 Febr. Tivoli. 8 u. Voordracht. Albert Vogel.
 25 Febr. Schouwburg. 8 u. Die Haghspelers. Maar 'n
 Droom.
 26 Febr. Schouwburg. 8 u. Ital. Opera La Favorite
 26 Febr. Tivoli. 8 u. Die Haghspelers. Contanten.

ADVERTENTIEN.

RESTAURANT „HOTEL CENTRAL”.

WIJNHAVEN 6-7. :-: OUDE DELFT 92.

AVONDSHOTELS van 5-7 uur à f 0,60.

Diners ook bij Abonnement. Zalen voor Vergaderingen.

TE HUUR GEVRAAGD:

twee Maskerade-costuums,

voor 12 Maart. Brieven met opgave van prijs onder No. 2598
 aan het Bureau van dit Blad.

Net gedragen Heerenkleeding

wordt tegen hooge prijzen ingekocht door F. M.
 UPHUS, Van der Werffstraat 32B, ROTTERDAM.
 Telefoon Interc. 8736.

Dagelijks aan huis te ontbieden.

LOKALEN

voor vergaderingen enz. beschikbaar
CHOORSTRAAT 16a. - TELEF. 417.

Tarief aan te vragen aan den concierge.

TE KOOP GEVRAAGD

Oude Platina Kroezen

en ander PLATINA-AFVAL à f 4,75 per gram
 bij elke hoeveelheid en directe betaling.

Adres: L. SIMONS,

WESTEINDE 301a. 's-GRAVENHAGE.

Telefoon Haag 170.

Mr. L. DE ROOY, Advocaat te 's Gravenhage,
 Spuistraat 1, Telefoon H 2070, REPETEERT
Staats- en Administratief Recht.

BIJ DE

**TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
 DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr., DELFT,**

Binnenwatersloot 33,

zijn steeds in voorraad de volgende, bijzonder fraai geïllustreerde werken:

Princess Mary's Gift book	f 1.75
King Albert's Book	- 2.10
The Queens Gift book	- 1.75
Belgian Art in Exile	- 4.20
Dulacs Picture book	- 2.10

Deze werken zijn alle uitgegeven ten voordeele van liefdadige instellingen in
 verband met den oorlog.